

ΕΝΑ ΧΩΡΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΚΙΝΗΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ*

ΑΡΧΙΤΕΚΤΩΝ, Π. ΧΑΤΖΗΣΑΚΥΡΗΣ

Με βασικό άξονα σκέψης τη συνεχή κίνηση με σταθερή ταχύτητα, προτείνεται ένα νέο σύστημα ανθρώπινης κίνησης για το ιστορικό κέντρο της Θεσσαλονίκης. Ουσιαστικά, αυτό που επιδιώκεται είναι να διερευνηθεί η δυνατότητα μίας νέας πύο χωρικής αντιμετώπισης του ζητήματος της αστικής κίνησης. Να δημιουργηθεί ένας κινούμενος αστικός χώρος ο οποίος θα παραλάβει τις άτακτες, άτομικές πλέον όμως αναγκαίες κινήσεις που ο υπάρχων αστικός χώρος πλέον δεν χωράει.

Πιο συγκεκριμένα, ο χώρος αυτός παίρνει τη μορφή ενός υπέργειου επιπέδου αστικότητας, το οποίο κινείται συνεχώς με σταθερή ταχύτητα. Πρόκειται για ένα επίπεδο πλάτους 3 μ. το οποίο τοποθετείται σε ύψος 4,5 μ. περίπου πάνω από τη δεξιά λωρίδα του δρόμου και το οποίο κινείται πάνω σε σταθερούς οδηγούς με ταχύτητα 7,8 μ./δ. Σε πολεοδομικό πλαίσιο, το σύστημα αυτό δημιουργεί έναν δακτύλιο στο κέντρο της πόλης, περνώντας από τις οδούς Τσιμισκή, Δωδεκανήσου, Εγνατία και μέσα από την Ηλεκτρα. Ένας πλήρης κύκλος ολοκληρώνεται σε 10 λεπτά, ενώ η σύνδεση με το υπάρχον ισόγειο επίπεδο πραγματοποιείται μέσω ειδικών στάσεων οι οποίες διασφαλίζουν την είσοδο και την έξοδο στην κινούμενη λωρίδα χωρίς αυτή να σταματάει να

κινείται.

Ο κινούμενος δημόσιος χώρος που δημιουργείται, συγκρινόμενος με τις συμβατικές μορφές μαζικής κίνησης, παρουσιάζει σημαντικά πλεονεκτήματα. Πρωτίστως, ο χρόνος άναμνης κατά την επιβίβαση είναι μηδενικός. Η αποβίβαση αντιστοίχως γίνεται στην επιθυμητή στάση χωρίς να μεσολαβήσει κανένα άλλο άσκοπο σταμάτημα σε ενδιάμεσες στάσεις. Επίσης, ο χρήστης της κινούμενης λωρίδας απολαμβάνει καλύτερη θέα (λόγω ύψους), μεγαλύτερη άνεση (λόγω σταθερής ταχύτητας) και μεγαλύτερες λειτουργικές δυνατότητες από οποιοδήποτε συμβατικό μέσο μεταφοράς. Στέγαστρα, καθίσματα, μικροπωλητήρια, καρτοτηλεφωνα θα εξοπλίζουν τον χώρο αυτό όπως ακριβώς εξοπλίζουν κάθε δημόσιο αστικό χώρο. Άλλωστε αυτός είναι και ο σκοπός του όλου εγχειρήματος. Η αστική κίνηση να πραγματοποιείται όχι σε κάποιο μέσον αλλά σε έναν άρτια σχεδιασμένο δημόσιο χώρο.

* Η δημοσίευση αποτελεί περίληψη διπλωματικής εργασίας στο Τμήμα Αρχιτεκτόνων του ΑΠΘ, καθηγήτρια Α. Λαδα, 2002.

ΛΟΥΤΡΑ*

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΕΣ ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ
ΚΑΙ ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΒΑΣΙΛΑΚΟΥ

Η εργασία αφορά το υπόσκαφο σύστημα λουτρών στο ανατολικό τμήμα του ενετικού τείχους των Χανίων και διαπραγματεύεται τα ζητήματα του χώρου γύρω από δύο βασικά θέματα: την υπόσκαφη ιδιότητα και τις ιδιαιτερότητες της στον τρόπο που γίνεται αντίληψη από τον χρήστη, και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του λουτρικού κτίσματος τα οποία καθορίζουν τη συνθετική προσέγγιση.

Ακολουθήθηκε μία αφαιρετική και ιδιότυπη διαδικασία παραγωγής χώρου, με τη λάξευση του κενού που αλλάζει συνεχώς διατομή καθώς το κτίριο εξελίσσεται. Βασικό συνθετικό εργαλείο αποτελούν τα διαφράγματα, τοιχία που ορίζουν και τα σημεία αλλαγής της διατομής του χώρου. Το κινούμενο βλέμμα και κατ'έκταση το σώμα αποτελούν τη γενεσιουργό αίτια του χώρου.

Αναζητώντας τις ποιότητες εκείνες που μεταμορφώνουν τον χώρο και τα σώματα, προσπαθήσαμε να προσδιορίσουμε τα στοιχεία τα οποία σε έναν υπόσκαφο, και άρα σκοτεινό, χώρο λουτρών καθορίζουν την ατμόσφαιρα: το φως, το νερό, τον ήχο κ.ά. Η πορεία μέσα στο κτίριο αποτελεί διαδρομή μύησης σε έναν μυστηριακό κόσμο, μία διαφορετική πραγματικότητα.

* Η δημοσίευση αποτελεί περίληψη διπλωματικής εργασίας στο Τμήμα Αρχιτεκτόνων του ΕΜΠ, καθηγητές Α. Κούρκουλας και Δ. Φιλίππιδης, 2003.

